

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 4Sfk/28/2022
Identifikačné číslo spisu: 4019200428
Dátum vydania rozhodnutia: 24. mája 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:4019200428.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M., a členov senátu JUDr. Michala Dzurdzíka, PhD. a prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): AKS group s.r.o., Košická 2, Žilina, IČO: 47 424 893, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Michal Krnáč, s.r.o., Vojtecha Tvrdeho 793/21, Žilina, IČO: 52 791 777, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101513904/2019 zo dňa 20.06.2019, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/91/2019 - 101 zo dňa 14. októbra 2020 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/91/2019-162 zo dňa 14. decembra 2021, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 11S/91/2019-101 zo dňa 14. októbra 2020 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101513904/2019 zo dňa 20.06.2019, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa - Daňový úrad Nitra (ďalej len „správca dane“), č. 100568626/2019 zo dňa

05.03.2019 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ktorými bol podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubený žalobcovi za zdaňovacie obdobie máj 2017 rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške 25.040,00 eura z dôvodu, že sa zdaniteľné obchody neuskutočnili tak, ako boli deklarovane a nie je preukázané skutočné dodanie služieb jednotlivými dodávateľmi pre žalobcu. O trovách konania správny súd rozhodol tak, že účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

2. Správny súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi konania bolo sporné, či žalobcovi vznikol nárok na uplatnenie práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2017 pri ním tvrdených dodávkach od ním uvedeného dodávateľa podľa predložených faktúr. Žalobca v podanej žalobe poukazoval na to, že splnil všetky podmienky stanovené zákonom č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) na odpočítanie dane z pridanej hodnoty pri dodaní prác. Tvrdil, že v priebehu daňovej kontroly a vyrubovacieho konania predložil všetku účtovnú dokumentáciu a dôkazy, ktoré bolo možné v zmysle zákona od neho požadovať a splnil si teda svoju dôkaznú povinnosť, pričom v tejto súvislosti namietal nesprávnu aplikáciu vyššie citovaných ustanovení Daňového poriadku, ako i zákona o DPH.

3. Správny súd ďalej uviedol, že pri výkone daňovej kontroly správca dane vykonal v potrebnom rozsahu dokazovanie, a to vyžiadaním si listinných dokladov, výsluchov svedkov, ako i preverovaním spoločnosti, ktorá mala byť v zdaňovacom období máj 2017 dodávateľom žalobcu, resp. jej nástupníckych spoločností. V tomto prípade sa jednalo o faktúry vystavené spoločnosťou RALE Imperial s.r.o. pre žalobcu ako odberateľa, u ktorých nebolo zo strany daňového subjektu preukázané reálne plnenie deklarovaným dodávateľom v zmysle § 49 ods. 1, ods. 2 zákona o DPH. Predmetom uvedených faktúr bola dodávka prác (označených ako preprava zariadenia na čistenie WC NDS, čistenie vápennej jamy OLO, pomocné práce čistenie diaľnice Granvia, preprava zariadenia na čistenie ORL dopravný podnik, odpady, pomocné práce pri čistení ORL Dachser, pomocné práce pri čistení ORL Bory, montážne práce na prevádzke TERNO, preprava odpadu, čistiace práce Višňové NDS a McDonald, preprava zariadenia na čistenie retenčnej nádrže a pomocné práce pri čistení, čistiace práce Levice a Nitra - forespo, likvidácia odpadu, odvoz a nakládka ručná - budovy Ministerstva vnútra Rusovce, likvidácia odpadu, odvoz a nakládka ručná - budovy Ministerstva vnútra Kopčianska ulica, likvidácia odpadu, odvoz a nakládka ručná - budovy Ministerstva vnútra Gaštanový háj, oprava prečerpávacej stanice Pezinok, preprava mobilného zariadenia na čistiace práce, výjazdy - havárie TERNO), pričom k týmto faktúram žalobca pripojil účtovné doklady konkrétneho čísla a dodacie listy zo dňa 31.05.2017 opatrené pečiatkami dodávateľa (RALE imperial s.r.o.) a odberateľa a nečitateľnými podpismi, na ktorých je predmet dodania totožný s predmetom fakturácie na jednotlivých faktúrach. Nepripojil však žiadne relevantné doklady preukazujúce, kto, kedy, kde a hlavne, v akom rozsahu tieto práce vykonal a komu ich odovzdal, resp. kto a kedy ich prevzal a v akom rozsahu.

4. Podotkol, že pri realizácii deklarovaných daňových transakcií nesporne museli byť prítomní pracovníci, ktorých zjavne musel niekto (daňový subjekt, dodávateľ, subdodávateľ) evidovať, za prácu im platil, použité stroje - mechanizmy museli niekomu patriť, ich prevádzka by mala byť niekde zaznamenaná a niekto ich musel obsluhovať. Žiadne dôkazy o uvedených skutočnostiach daňový subjekt (žalobca) v konaní neponúkal a okrem predložených dokladov týkajúcich sa obchodných vzťahov s (už neexistujúcimi) dodávateľmi uvedené pochybnosti daňových orgánov ničím ďalším nerozptýlil. V podanej žalobe tiež len tvrdil, že uskutočnenie deklarovaných obchodov riadne preukázal a nárok na odpočítanie dane uplatnil v súlade so zákonom. V prejednávanej veci teda žalobca neuniesol dôkazné bremeno, resp. nepreukázal skutočnosti, ktoré by spochybňovali zákonnosť postupu, ako i rozhodnutia správca dane a žalovaného.

5. Správny súd následne poukázal na skutočnosť, že obdobná vec už bola predmetom konania pred správnym súdom (sp. zn. 11S/88/2019, sp. zn. 11S/90/2019), pokiaľ ide o tie isté žalobné dôvody, ale iné zdaňovacie obdobie (január 2017, jún 2017) v súvislosti s tým istým žalobcom a tým istým žalovaným. Z uvedeného dôvodu v zmysle § 140 SSP poukázal na rozsudok sp. zn. 11S/88/2019 a sp. zn. 11S/90/2019 zo dňa 30.09.2020.

6. Záverom správny súd uviedol, že daňové orgány si urobili správny záver, že daňový doklad je z hľadiska nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty použiteľný vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje odrážajú skutočnosť, teda že služby boli i reálne dodané od dodávateľa uvedeného na predložených faktúrach. V predmetnej veci správca dane na základe vykonaného dokazovania neuznal žalobcovi odpočítanie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2017 z dôvodu, že žalobca nepredložil a neoznačil žiadne dôkazy preukazujúce reálny obsah faktúr a reálne vykonanie prác od ním uvádzaného dodávateľa, v dôsledku čoho bolo potom spochybnené i prijatie plnenia od tohto dodávateľa, pričom žalobca tieto pochybnosti v priebehu daňovej kontroly a vyrubovacieho konania neodstránil. Nepriznanie odpočítania dane z pridanej hodnoty v prípade dodávok prác žalobcovi, správca dane neodôvodnil nevykonaním týchto prác, ani zodpovednosťou žalobcu za nesplnenie si povinností jeho dodávateľa voči orgánom finančnej správy. I keď žalovaný vo svojom rozhodnutí opakovane uviedol, že správca dane neuznal žalobcovi odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dôvodu, že dodávateľská spoločnosť nepredložila žiadne dôkazy preukazujúce skutočné dodanie prác a vznik daňovej povinnosti z tohto titulu (pričom práve tento dôvod žalobca v žalobe namietal), z jeho rozhodnutia v kontexte s rozhodnutím správcu dane je nepochybné, že dôvodom tohto neuznania bolo neunesenie dôkazného bremena na strane žalobcu, ktorý nepreukázal, že práce vykonala a jemu dodala spoločnosť uvedená na faktúrach ako dodávateľ, pričom toto bola jeho dôkazná povinnosť.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

7. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca v procesnom postavení sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu riadne a včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP a navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a súčasne aj rozhodnutie správcu dane a vec mu vráti na ďalšie konanie. Sťažovateľ si zároveň uplatnil náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

8. V súvislosti s dôvodom kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP sťažovateľ uviedol, že už v rámci daňového konania za účelom preukázania oprávnenosti jeho nároku na odpočet DPH uvádzal skutočnosti a navrhoval ďalšie dôkazy, ktoré potvrdzovali jeho nárok. Konkrétne žalobca navrhoval správcovi dane doplnenie dokazovania, a to zabezpečením kontrolných výkazov DPH dodávateľov žalobcu, ktorému správca dane nevyhovel z dôvodu údajného porušenia daňového tajomstva, aj keď sa nepochybne jedná o skutočnosti známe správcovi dane z jeho činnosti, pričom takéto skutočnosti ani nie sú v zmysle § 24 ods. 3 Daňového poriadku predmetom dokazovania. Správca dane, ako aj žalovaný si tak mohol overiť pravdivosť tvrdení svedkov o zaúčtovaní a priznaní predmetných faktúr dodávateľmi žalobcu. Sťažovateľ tvrdil, že žalovaný teda svojvoľne nezohľadnil dôkazy svedčiace v prospech preukázania práva žalobcu na odpočet DPH, a teda nehodnotil všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, ani neprihliadal na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo. Napriek tomu, že na tieto nedostatky poukázal v podanej žalobe, ako aj v ďalších podaniach predložených v konaní, súd zopakoval závery žalovaného bez toho, aby sa žalobcom uvádzanými námietkami voči postupu žalovaného zaoberal, čo podľa sťažovateľa zakladá nesprávny procesný postup.

9. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ďalej uviedol, že považuje napadnuté rozhodnutie správneho súdu za nezákonné z dôvodu, že súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP). Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, resp. Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej dôkazné bremeno pri dokazovaní v daňovom konaní vo väčšej miere spočíva na daňovom subjekte. Správca dane preukazuje najmä existenciu skutočností rozhodujúcich pre určenie výšky dane, daňový subjekt preukazuje pravdivosť údajov uvedených v daňovom priznaní a v iných podaniach, dokladoch a výpovediach ovplyvňujúcich priebeh daňového konania. Tento právny názor správneho súdu (po vzore žalovaného), na základe ktorého vydal sťažovateľom napadnutý rozsudok, nevyplýva podľa sťažovateľa z platnej právnej úpravy v oblasti uplatnenia nároku na odpočet DPH. Právny rámec podmienok uplatnenia práva na odpočet DPH je stanovený v článku 178 Smernice,

podľa ktorého je vykonanie tohto práva podmienené vlastnením faktúry vystavenej v súlade s článkom 226 Smernice.

10. Sťažovateľ mal za to, že splnil svoju dôkaznú povinnosť preukázania splnenia hmotnoprávných podmienok odpočtu DPH. Pokiaľ mal teda správca dane pochybnosti o splnení týchto podmienok, tak bolo dôkazné bremeno preukázania opaku na jeho strane. Správca dane nebol oprávnený vyžadovať od sťažovateľa predloženie iných dokladov nad rámec bežne v obchodných vzťahoch medzi subjektami vyhotovovaných. Preukázanie skutočností, ktoré zaťažujú tretie osoby nemôže byť na ťarchu sťažovateľa. Sťažovateľ v daňovom konaní okrem iného aj výpoveďami svedkov preukázal, že splnil podmienky odpočtu DPH.

11. V nadväznosti na uvedené nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom sťažovateľ odôvodnil kasačnú sťažnosť aj ustanovením § 440 ods. 1 písm. h/ SSP a v tejto súvislosti uviedol rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 5SŽÍ752/2015 zo dňa 26.05.2017, sp. zn. 6SŽf 81/2013 zo dňa 18.06.2014 alebo sp. zn. 3SŽf/1/2011 zo dňa 15.03.2011), z ktorých výslovne vyplývajú určité výkladové princípy presunu dôkazného bremena na správca dane - na preukázanie opaku žalobcových tvrdení v dôsledku skutočností, ktoré nastali u žalobcovho dodávateľa a jeho subdodávateľov, znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane, nie žalobca. V tomto kontexte sťažovateľ poukázal aj na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 25.03.2005, sp. zn. 5 Afs 131/2004 aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených prípadoch C - 354/03 (Optigen), C - 355/03 (FulcrumElektronics) a C - 484/03 (Bond House), kde Súdny dvor Európskej Únie vyslovil, že nárok na odpočet nemôže byť dotknutý skutočnosťou, že v reťazci dodávok je iná predchádzajúca alebo následná transakcia zaťažená daňovým podvodom, o ktorom platca nevie alebo nemôže vedieť.

12. Záverom kasačnej sťažnosti zhrnul, že v prípade spochybnenia deklarovaneho dodávateľa na faktúrach je možné sťažovateľovi odmietnuť odpočet DPH jedine v prípade, kedy by správca dane preukázal, že predmetný zdaniteľný obchod žalobcu je poznačený podvodným konaním a súčasne sťažovateľ o tomto podvodnom konaní vedel alebo vedieť mal.

13. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Konanie na kasačnom súde

14. Prejednávaná vec bola dňa 14.05.2021 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie, podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 1S pod sp. zn. 1Sžfk/55/2021. S účinnosťou ku dňu 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety - dňa 01.08.2021, náhodným výberom pridelená na rozhodnutie kasačnému senátu 4S. Následne, bol spis vrátený Krajskému súdu v Nitre bez rozhodnutia na odstránenie vád v písomnom vyhotovení rozsudku. Po vydaní opravného uznesenia sp. zn. 11S/91/2019- 162 zo dňa 14. decembra 2021 bol spis opätovne predložený kasačnému senátu 4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod novou spisovou značkou 4Sfk/28/2022.

15. Kasačný súd sa oboznámil so skutkovým stavom z predloženého administratívneho, ako aj súdneho spisu, z ktorého zistil nasledovné skutočnosti:

16. Správca dane vykonal u daňového subjektu, ktorého predmetom podnikateľskej činnosti v kontrolovanom zdaňovacom období bolo čistenie kanalizácií, havarijná služba, odpadové hospodárstvo, prenájom mobilných zariadení a doprava, kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až jún 2017. Správca dane kontrolou predložených účtovných dokladov zistil, že daňový subjekt si v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil právo na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr č. 2017/0042 zo dňa 31.05.2017, č. 2017/0043 zo dňa 31.05.2017, č. 2017/0044 zo dňa 31.05.2017, č. 2017/0045 zo dňa 31.05.2017, č. 2017/0048 zo dňa 31.05.2017, č. 2017/0049 zo dňa 31.05.2017, č. 2017/0050 zo dňa 31.05.2017, č. 2017/0051 zo dňa 31.05.2017, č. 2017/0052 zo dňa 31.05.2017, č. 2017/0053 zo dňa 31.05.2017, v celkovej fakturovanej sume 150.240,00 eur z toho DPH v sume

25.040,00 eur, za prepravu odpadu, čistiace práce a pomocné čistiace práce. Faktúry vystavila spoločnosť RALE imperial s.r.o. Správca dane na základe výsledkov daňovej kontroly uvedených v protokole z daňovej kontroly č. 102268056/2018 zo dňa 16.11.2018 vydal dňa 05.03.2019 rozhodnutie č. 100568626/2019, v ktorom skonštatoval, že na základe zisteného skutkového stavu sa zdaniteľné obchody neuskutočnili tak, ako boli deklarované

a nie je preukázané skutočné dodanie služieb dodávateľom pre daňový subjekt podľa § 9 ods. 1 zákona o DPH. Z uvedeného vyplýva, že dodávateľovi nevznikla daňová povinnosť podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH a preto daňovému subjektu nemohlo vzniknúť právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH v sume 25.040,00 eur.

17. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím č. 101513904/2019 zo dňa 20.06.2019 tak, že rozhodnutie správcu dane o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty daňovému subjektu za zdaňovacie obdobie máj 2017 v sume 25.040,00 eur potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne opísal priebeh vykonanej daňovej kontroly, vykonaného dokazovania a vyjadril sa k odvolacím námietkam sťažovateľa. Konštatoval, že v priebehu daňovej kontroly nebolo preukázané, že fakturované služby skutočne dodala spoločnosť RALE imperial s.r.o. ako dodávateľ v zmysle predložených faktúr a ani táto spoločnosť nepredložila v priebehu daňovej kontroly žiadne dôkazy preukazujúce reálnosť deklarovaného dodania z jej strany. Správca dane potom dôvodne spochybnil obchodný vzťah medzi uvedenou spoločnosťou (dodávateľ) a sťažovateľom (odberateľ), nakoľko predloženie faktúr a dodacích listov vystavených uvedenou spoločnosťou ako dodávateľom nie je dôkazom o tom, že služby žalobcovi dodala práve táto spoločnosť.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

18. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

19. Podľa § 2 ods. 1 SSP správnym súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

21. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

22. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou

podľa odsekov 3 a 7. Platiť môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiťom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiťovi dodané.

23. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiť uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiťa vyhotovenú podľa § 71.

24. Podľa ustanovenia § 464 ods. 1 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

25. Kasačný súd uvádza, že mu je z jeho rozhodovacej činnosti zrejmé, že vo veci totožného sťažovateľa aj žalovaného (za zdaňovacie obdobie január 2017) rozhodoval kasačný súd rozsudkom sp. zn. 6Sžfk/3/2021 zo dňa 9. decembra 2021, ktorým kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutia daňových orgánov,

ako aj správneho súdu, boli založené na totožných právnych záveroch a preto kasačný súd v súlade s § 464 ods. 1 SSP poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/3/2021 zo dňa 9. decembra 2021, v ktorom tento k totožnej argumentácii sťažovateľa uviedol:

„29. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Nitre, po preskúmaní napadnutého rozsudku, rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správcu dane a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku.

30. Kasačný súd poukazuje na to, že jeho úlohou ani úlohou správneho súdu nie je zisťovať alebo ustaľovať skutkový stav či nanovo vyhodnocovať dôkazy vykonané v daňovom konaní. Jeho úlohou je najmä posúdiť, či správca dane, resp. žalovaný postupovali pri zisťovaní skutkového stavu zákonným spôsobom, nasledovali pritom pravidlá logického uvažovania a či riadne popísali svoje hodnotiace úvahy. Podľa ustálenej súdnej judikatúry (viď. napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II.ÚS 127/07-21 alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/5/2009, sp. zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne

a procesno-právne predpisy.

31. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane vykonáva a vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane.

32. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach, dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav veci čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné správne orgány povinné postupovať.

33. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v rozsudku sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17.02.2015 aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácii relevantných ustanovení.

34. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového

subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcovi dane preverovaných skutočností, keďže daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcim dokazovanie a jeho úloha, aké dôkazy vykoná a akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí,

a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

35. Daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti: povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenia dokázať. Formálne sa obe tieto povinnosti realizujú tak, že daňový subjekt podá riadne vyplnené daňové priznanie (povinnosť tvrdiť), pričom spolu s ním predloží správcovi dane písomné doklady, ktoré je podľa právnych predpisov povinný viesť (dôkazná povinnosť). Takto si daňový subjekt splní svoje povinnosti v daňovom konaní, teda aj povinnosť dôkaznú. Ak však správca dane pri preverovaní uvedených písomných podkladov preukázateľne spochybni vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť a v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybenie jeho pôvodných dôkazov správcovi dane. Týmto spôsobom dochádza v procese dokazovania v daňovom konaní k presúvaniu dôkazného bremena medzi správcovi dane a daňovým subjektom, čo predstavuje praktické vyjadrenie kombinácie uplatňovania zásady vyhľadávacej a zásady prejednávacej (uznesenie Ústavného súdu SR z 14. novembra 2018, sp. zn. I. ÚS 377/2018-53).

36. Kasačný súd poukazuje na osobitné postavenie správcu dane, ktorý nie je protistranou daňového subjektu, ale je príslušným správnym orgánom, ktorý vedie dokazovanie, dôkazy vykonáva a procesom voľného hodnotenia dôkazov ustalať zistený skutkový stav. Pri tomto postupe musí zachovávať práva daňového subjektu, rešpektovať zásadu spolupráce a ostatné zásady správy daní. Naopak, daňový subjekt je v pozícii účastníka daňového konania, ktorý je povinný preukazovať v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov; b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcovi dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania; c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

37. Najvyšší správny súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobca v konaní nepreukázal, že dodanie predmetných prác dodávateľom - RALE imperial s.r.o. bolo uskutočnené tak, ako to deklaroval. Práve naopak, v priebehu daňovej kontroly žalobca predložil správcovi dane štyri faktúry vystavené spoločnosťou RALE imperial s.r.o. ako dodávateľom pre žalobcu ako odberateľa s dátumom dodania 31.01.2017, predmetom ktorých bola dodávka prác (označených ako pomocné práce pri čistení NDS, resp. čistenie pomocné práce, odvoz a preprava odpadu - čistenie areálu OLO, pomocné práce pri čistení lapačov a žump - odvoz odpadu, čistiace práce a odber a preprava vzoriek Marius MC Donald), pričom k týmto faktúram pripojil účtovné doklady konkrétneho čísla a dodacie listy zo dňa 31.01.2017 opatrené pečiatkou dodávateľa a odberateľa a nečitateľnými podpismi, na ktorých je predmet dodania totožný s predmetom fakturácie na jednotlivých faktúrach. Žalobca však nepripojil žiadne relevantné doklady preukazujúce kto, kedy, kde a hlavne, v akom rozsahu tieto práce vykonal a komu ich odovzdal, resp. kto a kedy ich prevzal a v akom rozsahu. V kontrolovanom zdaňovacom období, t.j. január 2017 bol konateľom spoločnosti RALE imperial s.r.o. M. R. (od 06.11.2015 do 14.08.2017), ktorý správcovi dane uviedol, že spoločnosť RALE imperial s.r.o. vykonávala ekonomickú činnosť (jednalo sa o opravu motorových vozidiel) a zabezpečovala čistiace práce, pričom spoločnosť nemala zamestnancov, nemala vo vlastníctve ani motorové vozidlá, ani investičný majetok. On vykonával opravu motorových vozidiel a M. C., ktorý mal udelenú generálnu plnú moc (ktorá nebola správcovi dane predložená a nie je uvedená ani v preberacom protokole), vykonával čistiace práce, vrátane odvozu odpadu pre žalobcu. Ďalej uviedol, že spoločnosť AKS group s.r.o. pozná, ale obchodoval s ňou L. M. C.. Ten sa vyjadril, že spolupráca so spoločnosťou žalobcu začala začiatkom roku 2016. Začali havarijnými službami pre žalobcu a neskôr im žalobca dával prácu stabilne - čistenie kanálov, žľaby, odlučovače, prenosné WC, čistiace práce, odvoz odpadu. Práce vykonával osobne a neskôr volal na výpomoc neidentifikované nezamestnané osoby, ktoré vyplácal v hotovosti. Vykonané práce skontroloval osobne, taktiež aj konateľ žalobcu a majiteľ prevádzky, kde sa vykonali práce. Potvrdil, že vystavil a podpísal faktúry pre žalobcu, čomu

predchádzalo vykonanie prác a vystavenie dodacieho listu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že nebolo preukázané splnomocnenie pre L. M. C., ktorý bez udelenia splnomocnenia nemohol právne relevantným spôsobom konať za spoločnosť, ktorej bol spoločníkom od 16.11.2016 a v mene tejto spoločnosti nemohol „obchodovať“ so žalobcom.

38. Uvedené výpovede nepreukazujú, že daňová povinnosť vznikla spoločnosti RALE imperial s.r.o. Naopak, pokiaľ uvedená spoločnosť nemala zamestnancov, ani materiálne-technické vybavenie, nemohla reálne vykonať práce fakturované žalobcovi (čistenie kanálov, toaliet, lapačov a žump, na ktoré bolo nepochybne potrebné náradie a na odvoz odpadu bolo potrebné motorové vozidlo, resp. iný prostriedok). Taktiež nebol označený ani žiadny subdodávateľ, ktorý by práce vykonával.

39. Listiny, ktoré žalobca predložil ako prílohu k faktúram od spoločnosti RALE imperial s.r.o. neumožňujú identifikáciu miesta, kde boli čistiace práce vykonané, ani identifikáciu osoby, ktorá práce vykonala a taktiež nie je možné na základe týchto listín určiť rozsah vykonaných prác, čo je nepochybne dôležité, napr. i z dôvodu posúdenia primeranosti dohodnutej ceny, ktorá má vplyv na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Faktúry, na základe ktorých si žalobca uplatnil odpočítanie dane z pridanej hodnoty obsahujú zhodný text „fakturujeme Vám za prevedené práce v dohodnutých cenách podľa súpisu vykonané v mesiaci január 2017“, pričom žiadny súpis prác vykonaných v mesiaci január 2017 nebol predložený a za takýto súpis nemožno považovať ani dodací list priložený k jednotlivým faktúram, nakoľko tento neobsahuje žiadny súpis prác, ale len všeobecný údaj v zmysle „pomocné práce pri čistení NDS“, „odvoz a preprava odpadu - čistenie areálu OLO“, „pomocné práce pri čistení lapačov a žump - odvoz odpadu“, „čistiace práce a odber a preprava vzoriek Marius MC Donald“.

40. Predložením faktúr a dodacích listov ešte nie je preukázaná realizácia prác dodávateľským subjektom, pretože technicky je možné vyhotoviť akýkoľvek doklad a na akékoľvek plnenie bez ohľadu na to, že plnenie deklarované v dokladoch bolo i reálne dodávateľom uskutočnené alebo nie.

41. Podmienky uvedené v § 49 a nasl. (odpočítanie dane) zákona č. 222/2004 Z. z. sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže zákon to neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužiteľnosť, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Odpočet DPH si žalobca uplatnil sám, preto je povinný uchovávať a následne preukázať všetky doklady, ktoré preukazujú reálne uskutočnenie skutočností, uvedených na faktúrach.

42. Žalobca neuniesol ani v administratívnom ani v súdnom konaní dôkazné bremeno a nebolo možné súhlasiť ani s jeho opakovanými odvolacími námietkami, keď neuviedol žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa daňové orgány nevysporiadali. Dôkazné bremeno spočíva na daňovom subjekte a dokazovanie zo strany správcu dane slúži

až na následnú kontrolu daňovníkom deklarovaných skutočností a dokladov. Aj keď faktúry obsahujú po formálnej stránke všetky predpísané náležitosti, pre daňové účely musia byť skutočnosti na nich deklarované aj preukázateľné inými dôkazmi.

43. Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá pre správcu dane v daňovom konaní ustanovuje povinnosť postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

44. Záver, ktorý bol zo zistených skutkových okolností v daňovom konaní ustálený zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotno-právnymi ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z. z. V predmetných prípadoch žalobcovi právo na odpočítanie dane (§ 49 ods. 1, § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH) nevzniklo. Právo na odpočet dane z pridanej hodnoty vzniká vtedy, ak je preukázané, že predmetné plnenia boli uskutočnené osobou uvedenou vo

faktúrach. Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte. V preverovaných prípadoch, vzhľadom na zistené skutočnosti, došlo k pochybnostiam ohľadom reálneho dodania plnení uskutočnených osobou uvedenou na daňových dokladoch. Keďže v daňovom konaní leží dôkazné bremeno na daňovom subjekte, je na ňom, aby bez všetkých pochybností, v prípade následnej daňovej kontroly preukázal deklarované skutočnosti, aj s určitým časovým odstupom.

45. Úlohou žalovaného i správcu dane pri posudzovaní práva na odpočítanie DPH zo zdaniteľných obchodov deklarovaných predloženými faktúrami, je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených daňovým subjektom, ale aj z výsledkov zistení o preukázateľnosti skutočností na nich deklarovaných.

46. Kasačný súd po vyhodnotení súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že správne orgány vo svojich rozhodnutiach dôkladne a rozsiahlo popísali zistený skutkový stav, ktorý aj samotný krajský súd uviedol vo svojom rozhodnutí, v ktorom riadne vyhodnotil predložené dôkazy a dôkladne sa vysporiadal aj so všetkými námietkami sťažovateľa.

47. Dôkazné bremeno, ktoré ťaží na preukázanie skutkovej okolnosti - faktická realizácia prác dodávateľským subjektom výlučne žalobcu, nemožno prenášať na správcu dane a tým subsumovať kasačný dôvod pod § 440 ods. 1 písm. f/ SSP. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, kasačný súd považoval uvedený kasačný dôvod sťažovateľa za nedôvodný.

48. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, kasačný súd v súlade s § 440 ods. 2 SSP poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ - v prípadoch, keď kasačnú sťažnosť odôvodňuje ustanoveniami § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ SSP, je povinný v kasačnej sťažnosti uviesť aj právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne, a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

49. Právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „resiudicata“ tvorí rozhodovacia prekážka, ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovacia prekážka. Doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ SSP vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t. j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

50. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rešpektuje rozsudok ESD Mahagében kft. a Pétér Dávid č. C-80/11 a C-142/11, ako aj ostatných obdobných záverov vydaných ESD, ktoré zaujímajú stanovisko k možnosti daňového subjektu sledovať zákonnosť výrobných a obstarávacích procesov svojich dodávateľov. Tieto závery sa však týkajú len vzdialenejších dodávateľov v reťazci, ktorí priamo nerealizujú obchodnú transakciu ako bezprostredný dodávateľ preverovaného daňového subjektu, subjekt u ktorého sa vyskytujú pochybnosti alebo nezrovnalosti, ktoré nekorešpondujú s údajmi deklarovanými preverovaným daňovým subjektom, ktorý s ním konal a bol priamo účastný deklarovaného zdaniteľného plnenia, nemá takýto subjekt možnosť obhajovať sa nemožnosťou dosahu a preverenia zákonom vyžadovaných náležitostí, vyplývajúcich z danej obchodnej transakcie, nakoľko bol sám spoluaktérom tejto transakcie a bolo jeho povinnosťou zachovať zákonnosť tohto postupu, ako aj zabezpečiť potrebné podklady na preukázanie oprávnenosti uplatnenia DPH.

51. Právny záver správneho súdu, že správca dane postupoval správne, keď konštatoval, že daňový subjekt nesplnil zákonom stanovené podmienky pre vznik nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, a preto mu bol rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2017 správne vyrubený, považuje kasačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu, rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správcu dane a po oboznámení sa s obsahom

pripojeného administratívneho spisu za správny a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje. Jeho závery v kontexte citovaných právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, kasačný súd považoval kasačné dôvody sťažovateľa podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a h/ SSP za nedôvodné.

52. Kasačná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.“

26. Kasačný súd sa s vyššie citovanými právnymi dôvodmi rozhodnutia stotožnil. Daňový subjekt, ktorý si uplatňuje odpočet DPH je povinný splniť jednak formálne a tak aj materiálne podmienky odpočtu dane. Materiálnou podmienkou odpočtu dane je nevyhnutne aj preukázanie statusu dodávateľa a teda, že dodávateľom bola iná zdaniteľná osoba. Uvedené potvrdzuje aj aktuálna judikatúra Súdneho dvora EÚ napríklad v rozsudku vo veci C-154/20 Kemwater ProChemie zo dňa 9. decembra 2021, v zmysle ktorého uvedenie osoby deklarovaného dodávateľa na daňovom doklade nie je hmotno-právnou podmienkou na odpočítanie dane, avšak status osoby dodávateľa (t. j. poskytovateľom plnenia je iná osoba registrovaná pre DPH) hmotno-právnou podmienkou je. Dôkazné bremeno ohľadom statusu osoby dodávateľa má spravidla osoba, ktorá si uplatňuje odpočítanie dane.

27. Pokiaľ teda správca dane dôvodne a logicky spochybnil dodanie služieb sťažovateľovi deklarovanými dodávateľmi na sporných faktúrach výpoveďami a dôkazmi predloženými odberateľmi sťažovateľa, ktoré indikovali, že tieto služby v skutočnosti neboli subdodávkou, ale svojim odberateľom ich dodával priamo sťažovateľ, tak nastal presun dôkazného bremena späť na sťažovateľa. Týmito dôkazmi sú napríklad dodávateľské faktúry vystavené sťažovateľom, likvidačné listy a potvrdenky o vykonaní prác, ktoré predložil odberateľ sťažovateľa - spoločnosť EBA, s.r.o. alebo Záznam o odovzdaní a prevzatí prác vystavený sťažovateľom, ktorý predložil odberateľ sťažovateľa - spoločnosť Odvoz a likvidácia odpadu a.s. Ďalším takýmto dôkazom bola aj Rámcová zmluva č. OVO2-2016/000413-26 za vykonané služby, na základe ktorej mal sťažovateľ vystaviť odberateľovi - Ministerstvu vnútra SR faktúry za likvidáciu odpadu, odvoz a nakládku, ktoré mali byť zabezpečené subdodávkou prostredníctvom spoločností RALE imperial, s.r.o. a Golden Bee s.r.o. Súčasťou tejto zmluvy je aj príloha č. 3, v ktorej musia byť označené subdodávateľské subjekty, prostredníctvom ktorých mohol sťažovateľ fakturované služby realizovať. Sťažovateľ však v predmetnej prílohe čestne vyhlásil, že služby nebude zabezpečovať prostredníctvom subdodávateľov. Sťažovateľ tieto dôvodné pochybnosti správcu dane nerozptýlil, v dôsledku čoho neuniesol dôkazné bremeno splnenia materiálnych podmienok odpočtu DPH a správca dane mu následne dôvodne neuznal nárokovaný odpočet DPH a vyrubil rozdiel dane.

28. Kasačný súd uzatvára, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

29. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdnych spisov nenastali, preto súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.